

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/193/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116202977
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5116202977.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Marty Brniakovej, v sporovej právnej veci žalobcu: Ing. Jozef Kulich, so sídlom kancelárie G. X, XXX XX T. F., správca konkurznej podstaty úpadcu: BUS, s.r.o., so sídlom Petöfiho 1, 940 01 Nové Zámky, IČO: 44 786 484, zastúpeného zástupcom Mgr. Henrieta Slavkovská, advokát s.r.o., so sídlom Ľudovíta Štúra 19, 934 01 Levice, IČO: 47 256 401, proti žalovanému: EUROCOM Investment, s.r.o., so sídlom 034 83 Bešeňová 136, IČO: 35 756 985, zastúpenému právnou zástupkyňou JUDr. Barborou Miškovou Kubošiovou, advokátkou, so sídlom Y. XXXX/XX, XXX XX. C., v konaní o zaplatenie sumy 73.163,65 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 1Cb/33/2016-203 zo dňa 10. októbra 2018 v spojení s uznesením (opravným) Okresného súdu Ružomberok č.k. 1Cb/33/2016-257 zo dňa 8.8.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 1Cb/33/2016-203 zo dňa 10. októbra 2018 v spojení s uznesením (opravným) Okresného súdu Ružomberok č.k. 1Cb/33/2016-257 zo dňa 8.8.2019 v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá a vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, p o t v r d z u j e .

Žalovaný m á n á r o k voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) konanie o zaplatenie sumy 3.900,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 16.04.2013 do 22.07.2013 a zo sumy 3.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 16.04.2013 do 30.07.2013 zastavil, v ostatnej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré mu je žalobca povinný zaplatiť vo výške, o ktorej bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím Okresného súdu Ružomberok.

2. Zo žaloby vyplynulo, že uznesením Okresného súdu Nitra, sp. zn. 31R/3/2013-2014 zo dňa 23.12.2013 bol na dlžníka BUS, s.r.o., IČO: 44 786 484 vyhlásený konkurz. Účinky konkurzu nastali dňa 07.01.2014.

3. Okresný súd Žilina dňa 18.02.2016 vo veci vydal platobný rozkaz pod sp. zn. 10Cb/30/2016-52, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu spolu s 0,05% denným úrokom z omeškania odo dňa splatnosti jednotlivých faktúr, ktoré ku dňu podania žaloby neboli uhradené. Podaním doručeným Okresnému súdu Žilina žalovaný v zastúpení právnym zástupcom podal odpor a zároveň vzniesol aj námietku miestnej nepríslušnosti.

4. Žalobca poukázal na uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 25.06.2013, č.k. 31/R/3/2013-123, ktorým začal reštrukturalizačné konanie dlžníka - spoločnosti BUS, s.r.o.. Účinky reštrukturalizácie nastali dňa 03.07.2013. Lehota na prihlasovanie pohľadávok uplynula dňa 29.08.2013. „Žalobca po zohľadnení čiastočného späťvzatia návrhu na začatie konania navrhol žalobe vo zvyšnej časti v celom rozsahu vyhovieť. Zástupca žalovaného žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko došlo k zániku záväzku započítaním na základe dvojstranného právneho úkonu, ktoré nie je navyše ani v rozpore so znením zákona o konkurze a vyrovnaní. Dielo bolo odovzdané do užívania v januári 2013, pričom zádržné malo byť vyplatené až po uplynutí dvoch rokov, kedy sa rozhodne nemohol žalovaný dostať do omeškania. So späťvzatím časti návrhu na začatie konania žalovaný námietky nemal.“

5. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 536 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka zák. č. 513/1991 Zb. (ďalej aj len „Obchodný zákonník“), § 537 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 546 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 554 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 562 Obchodného zákonníka, § 560 ods. 1 až 4 Obchodného zákonníka, § 562 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 564 Obchodného zákonníka, § 565 Obchodného zákonníka, § 324 ods. 1 až 4 Obchodného zákonníka, § 358 Obchodného zákonníka, § 359 Obchodného zákonníka, § 360 Obchodného zákonníka, § 364 Obchodného zákonníka, § 580 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občiansky zákonník“), § 585 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, § 586 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 587 Občianskeho zákonníka okresný súd žalobe vyhovel len čiastočne.

6. Medzi stranami nebola sporná skutočnosť, ktorá sa týkala uzavretia Zmluvy o dielo č. 04/2010 zo dňa 14.04.2012. Podľa článku VI bod 6.8, 6.9 sa zmluvné strany dohodli, že objednávateľ je oprávnený uplatniť z každej faktúry zádržné vo výške 10% z fakturovanej sumy na zabezpečenie nároku objednávateľa z väd diela. Zmluvné strany sa dohodli, že zádržné vo výške 10% z ceny diela uvoľní objednávateľ nasledovne. Objednávateľ zaplatí zhotoviteľovi prvú časť zádržného vo výške 7,5% z ceny diela do 21 dní od kolaudácie diela a uvedenia diela do trvalej prevádzky; objednávateľ zaplatí zhotoviteľovi druh, zostávajúcu časť zádržného vo výške 2,5% z ceny diela do 24 mesiacov od kolaudácie diela a uvedenie diela do trvalej prevádzky. Zhotoviteľ má nárok na zaplatenie druhej časti zádržného vo výške 2,5% z ceny diela aj pred uplynutím dohody uvedenej v bode 3.11.1, a to v prípade, ak zhotoviteľ predloží a odovzdá objednávateľovi bankou alebo poisťovňou vystavenú bankovú záruku radiacu sa právnym poriadkom Slovenskej republiky, a to neodvolateľnú a nepodmienujúcu bankovú záruku akceptovanú bankou objednávateľa, zaväzujúcu banku alebo poisťovňu zhotoviteľa plniť na prvú výzvu objednávateľa, bez námietok, vystavenú na sumu vo výške 10% z ceny diela. Podľa článku VIII. povinnosť zhotoviť dielo riadne a včas splní zhotoviteľ odovzdaním diela objednávateľovi na základe protokolu o odovzdaní a prevzatí diela. Predmetom odovzdania a prevzatia je dielo ako celok, vykonané v súlade s podmienkami dohodnutými v tejto zmluve. Ak pri preberaní diela objednávateľ zistí, že dielo má vady, dielo neprevezme a spíše so zhotoviteľom zápis o zistených vadách, spôsobe a termíne ich odstránenia. Zhotoviteľ má povinnosť odovzdať dielo objednávateľovi bez zbytočného odkladu po odstránení týchto väd. Vady diela, ktoré sa vyskytnú v priebehu záručnej doby, je zhotoviteľ povinný začať s ich odstraňovaním ihneď po ich oznámení objednávateľom. Podľa článku V bod 5.1 termín začatia prác bol dohodnutý na 16.04.2012 s termínom ukončenia do skúšobnej prevádzky dňa 23.07.2012. V prípade, že zhotoviteľ nezačne odstraňovanie záručných väd do 30 kalendárnych dní odo dňa ich oznámenia objednávateľom, má objednávateľ právo ich odstrániť na vlastné náklady a nárok na zaplatenie nákladov na ich odstránenie vrátane škôd, ktoré mu vznikli z dôvodu omeškania odstránenia záručných väd, uplatniť u zhotoviteľa. Zhotoviteľ je povinný takéto náklady a škody zaplatiť objednávateľovi bez pripomienok do 14 dní od doručenia ich vyčíslenia.

7. Okresný súd uviedol, že z listinných dôkazov (č.l. 111, 112 spisu) vyplynulo, že došlo k úhrade sumy 3.000,- Eur v prospech spoločnosti BUS, s.r.o.. Výdavkový pokladničný a príjmový pokladničný doklad opatrený pečiatkami oboch zmluvných strán (č.l. 113 spisu) preukazuje čiastočnú úhradu sumy 900,- Eur.

8. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že dňa 18.04.2013 medzi stranami došlo k uzavretiu Dohody o urovaní. Okrem iného v zmysle článku II. bod 1 „z obsahu dohody o urovaní vyplýva, že podpisom tejto dohody sa proti pohľadávke zhotoviteľa voči objednávateľovi na zaplatenie ceny navyše prác vykonaných na dielo vo výške 120.000,- euro (článok I bod 5 písm. a) tejto dohody) započítava pohľadávka objednávateľa voči zhotoviteľovi na zaplatenie ceny plnenia poskytnutej objednávateľom zhotoviteľovi počas vykonávania diela v celkovej výške 24.105,95 eur (článok I bod 5 písm. b) tejto dohody), ako aj pohľadávka objednávateľa voči zhotoviteľovi na zaplatenie/vrátenie

zálohy na cenu diela vo výške 15.000,- euro (článok I bod 5 písm. c) tejto dohody), t.j. pohľadávka objednávateľa voči zhotoviteľovi vo výške 39.105,95 euro.“ Zmluvné strany sa dohodli, že zostatok dlžnej sumy pohľadávky zhotoviteľa voči objednávateľovi na zaplatenie ceny navyše prác vykonaných na diele, t.j. zostatok faktúry č. 130014 po vykonanom zápočte podľa bodu 1 tohto článku, ktorý zostatok predstavuje sumu vo výške 80.894,04 Eur, uhradí objednávateľ zhotoviteľovi bezhotovostným prevodom na bankový účet zhotoviteľa, a to vo výške 40.000,- Eur najneskôr do 20.04.2013 a sumu vo výške 40.894,- Eur uhradí objednávateľ zhotoviteľovi do 3 pracovných dní po podpise protokolu o prevzatí prác na odstraňovaní väd a nedorobkov diela/protokolu o odstránení väd a nedorobkov diela, ktoré sú špecifikované v prílohe č. 3, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou tejto dohody. „Podľa článku II. 3 v prípade, že zhotoviteľ neodovzdá alebo neukončí všetky práce/neodstráni všetky vady a nedorobky diela špecifikované v prílohe č. 3 k tejto zmluve najneskôr v lehote do 30.04.2013, objednávateľ je oprávnený odstrániť vady a nedorobky diela špecifikované v prílohe č. 3 k tejto dohode sám alebo prostredníctvom tretej osoby na náklady zhotoviteľa. Objednávateľ je v takomto prípade oprávnený započítať svoju pohľadávku voči zhotoviteľovi na úhradu nákladov spojených s odstránením väd a nedorobkov na diele špecifikované v prílohe č. 3 k tejto dohode proti pohľadávke zhotoviteľa voči objednávateľovi na zaplatenie zostatku faktúry č. 130014 vo výške 40.894,04 euro podľa článku II bod 2 písm. b) tejto dohody. Prípadná zvyšná suma bude uhradená následne zhotoviteľovi. Zhotoviteľ vyhlásil a podpisom tejto dohody potvrdil, že uhradením zostatku dlžnej sumy vo výške 80.894,04 euro podľa článku II bod 2, resp. bod 3 tejto dohody nemá a neviduje voči objednávateľovi žiadne ďalšie peňažné, ani nepeňažné pohľadávky, ani akékoľvek iné nároky z titulu navyše prác, ani akýchkoľvek iných prác a činností vykonaných zhotoviteľom na diele alebo v súvislosti so zhotovením diela, alebo ktoré by mohli mať svoj pôvod, základ v akýchkoľvek prácach alebo činnostiach vykonaných zhotoviteľom na diele a všetky takéto nároky považuje za vysporiadané. Rovnaké vyhlásenie uviedol do dohody o urovaní aj objednávateľ. Súčasťou Dohody o urovaní bola príloha č. 2, zoznam faktúr a príloha č. 3, zoznam nevykonaných záručných závad a nedorobkov na stavbe GINOPARADISE Bešeňová prvá etapa. Všetky tieto detaily sú opatrené podpisom a pečiatkou úpadcu, teda spoločnosti BUS, s.r.o., Petöfihö 1, Nové Zámky.“

9. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že skutočnosť, že došlo k výhradám zo strany objednávateľa, čo do kvality a množstva vykonaných prác, nasvedčujú doklady, ktoré sú súčasťou spisu.

10. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že zo zisteného skutkového stavu možno konštatovať, že v čase podania žaloby na okresný súd, t.j. 05.02.2016 záväzok, ktorého splnenia sa domáhal žalobca ako správca konajúci v mene úpadcu BUS, s.r.o. Nové Zámky, neexistoval, resp. zanikol iným zákonom predpísaným spôsobom, a to na základe obojstranného právneho úkonu medzi objednávateľom a zhotoviteľom. Na platnosť zániku záväzku v konečnom dôsledku potom ani nemajú vplyv skutočnosti uvádzané žalobcom o nemožnosti započítania pohľadávok v čase prebiehajúceho reštrukturalizačného, resp. konkurzného konania, nakoľko je jednoznačne preukázané, že k Dohode o urovaní došlo dňa 18.04.2013, pričom účinky reštrukturalizácie nastali až dňa 02.07.2013. Preto nemal žalovaný povinnosť (tak, ako na to poukazoval žalobca), prihlásiť sa so svojou pohľadávkou do reštrukturalizačného, resp. následne do konkurzného konania. „Na margo prejednávanej veci súd považuje za potrebné podotknúť, že v prípade spoločnosti BUS, s.r.o. išlo o spoločnosť, ktorá okrem dvoch konateľov prakticky nemala žiadnych zamestnancov a všetky práce súvisiace s predmetom zmluvy o dielo vykonávala prostredníctvom subdodávok. Ich konanie bolo aj predmetom trestného stíhania, ktoré bolo v minulosti vedené pred tunajším súdom.“

11. V priebehu konania žalobca vzal späť návrh na začatie konania v časti o zaplatenie istiny vo výške 3.900,- Eur s príslušenstvom. S poukazom na § 144 CSP, § 145 ods. 1, 2 CSP, § 146 ods. 1, 2 CSP, vzhľadom k tomu, že žalovaný so späťvzatím žaloby v časti o zaplatenie sumy 3.900,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 16.04.2013 do 22.07.2013 a zo sumy 3.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 16.04.2013 do 30.07.2013 súhlasil, tak okresný súd konanie v tejto časti zastavil, pričom prihliadol aj na skutočnosť, že k zaplateniu tejto sumy došlo ešte pred podaním žaloby na okresný súd. V ostatnej časti okresný súd žalobu zamietol s poukazom na skutočnosť, že žaloba bola ako celok nedôvodná, k zániku záväzku došlo na základe dohody strán (účastníkov zmluvy o dielo) zákonom predpísaným spôsobom. Súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by ho viedli k opačnému záveru. O trovách prvoinštančného konania rozhodol okresný súd podľa § 262 ods. 1, 2 CSP s poukazom na § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP.

12. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca do výrokov II. a III. Konkurz obsahuje samostatné pravidlá neúčinnosti právnych úkonov, ktorou postihuje právne úkony, v dôsledku ktorých bol určitým spôsobom dotknutý majetok patriaci dlžníkovi spravidla v čase pred samotným podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, a tým aj uspokojenie veriteľov v konkurze, resp. v dôsledku ktorých môže byť dotknuté uspokojenie veriteľov v konkurze v rozpore s pravidlami uspokojovania veriteľov v čase dlžníkovho úpadku, a to najmä v rozpore s pravidlom pari passu, t.j. pravidlom pomerného uspokojenia veriteľov. Prvostupňový súd však v konaní vôbec neskúmal ani platnosť ani účinnosť úkonu, ktorým došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok medzi sporovými stranami.

13. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že dôvody odvolania sú totožné so znením vyjadrenia zo dňa 8.12.2017, pretože tieto podstatné skutočnosti s poukazom najmä na § 114 ods. 1 písm. f) Zákona o konkurze a reštrukturalizácii zák. č. 7/2005 Z.z., v znení platnom v čase začatia reštrukturalizačného konania, teda ku dňu 3.7.2013 (ďalej aj len „ZKR“), ktoré okresnému súdu podrobne zdôvodnil, prvoinštančný súd vôbec nevzal do úvahy, pričom sa nimi nezaoberal ani v odôvodnení svojho rozsudku. Správca, konajúci v mene úpadcu BUS, s.r.o., podal žalobu na základe tej skutočnosti, že z účtovníctva úpadcu jednoznačne vyplývalo, že žalovaná suma nebola žalovaným uhradená. „Je povinnosťou správcu konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou zisťovať majetok úpadcu. Správca okrem iného zistil majetok úpadcu spočívajúci v pohľadávke v žalovanej sume voči žalovanému. Na základe pokynu veriteľského výboru správcu bol povinný podať žalobu. V prípade, že bude žalobca (správca konkurznej podstaty) v žalobe úspešný, táto suma po zaplatení žalovaným bude súčasťou výťažku zo spešazenia majetku úpadcu, ktorý bude použitý na čiastočné uspokojenie prihlásených veriteľov, medzi ktorými sú aj veritelia uvedení v rozsudku Okresného súdu v Ružomberku 1T/105/2015, ako trestným činom poškodené osoby.“ „Právna zástupkyňa žalobcu - správcu konkurznej podstaty z nahliadnutia do spisu 1T/105/2015 (ďalej len „trestný spis“) zistila, že z tohto trestného spisu nevyplývajú dôkazy nasvedčujúce tomu, že žalovaná suma bola žalovaným zaplatená, okrem sumy 3.900,- Eur, ktorú žalovaný uhradil žalobcovi na základe faktúry č. 130014, čo bolo preukázané v konaní 1Cb/33/2016. Z trestného spisu právna zástupkyňa žalobcu zistila, že medzi žalobcom a žalovaným bola podpísaná Dohoda o urovaní zo dňa 18.04.2013 (ďalej len „Dohoda o urovaní“), pričom z článku II. bod 4 a bod 5 tejto dohody vyplýva, že žalobca a žalovaný medzi sebou už nemajú žiadne pohľadávky. Zároveň z trestného spisu nevyplýva skutočnosť, že poškodenou osobou v tejto trestnej veci je žalovaný.“

14. Právna zástupkyňa žalovaného predložila okresnému súdu k podanému odporu proti platobnému rozkazu Okresného súdu v Žiline sp.zn. 10Cb/30/2016-52 dôkaz, ktorý je teraz súčasťou spisu sp.zn. „1Cb/33/2016 - Výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 15.7.2013 (ďalej len Výzva na úhradu dlžnej sumy), ktorou žalovaný vyzýva žalobcu, aby „bez zbytočného odkladu“ žalobca uhradil žalovanému „dlžnú sumu v celkovej výške 65.230,78 eur“. Ďalej žalovaný uvádza vo svojej Výzve na úhradu dlžnej sumy: „V prípade, ak dlžnú sumu v uvedenej lehote neuhradíte, využije naša spoločnosť právo započítať nárok na zaplatenie uvedenej dlžnej sumy proti nárokom Vašej spoločnosti, ktoré voči našej spoločnosti evidujete“. Z uvedenej, právnu zástupkyňou žalovaného predloženej Výzvy na úhradu dlžnej sumy vyplýva podľa žalobcu, že:

„1. Ku dňu 15.7.2013 existuje pohľadávka žalovaného voči žalobcovi v sume 65.230,78 eur (vyplýva to z odstavca 1, odstavca 2 a odstavca 3 Výzvy na úhradu dlžnej sumy).

2. Ku dňu 15.7.2013 existuje pohľadávka žalobcu voči žalovanému v sume minimálne 65.230,78 eur, ktorú má záujem započítať žalovaný voči svojej pohľadávke uvedenej tu pod bodom 1 (vyplýva to z odstavca 4 Výzvy na úhradu dlžnej sumy, t.k. poslednej vety Výzvy na úhradu dlžnej sumy).

3. Výzva na úhradu dlžnej sumy zo dňa 15.7.2013 teda popiera prehlásenia urobené žalovaným a žalobcom v Dohode o urovaní zo dňa 18.4.2013 o tom, že neexistujú medzi žalovaným a žalobcom žiadne ich vzájomné pohľadávky.“

15. V odvolaní žalobca ďalej uviedol, že právna zástupkyňa žalovaného ďalej predložila okresnému súdu k podanému odporu proti platobnému rozkazu Okresného súdu v Žiline sp.zn. „10Cb/30/2016-52 dôkaz, ktorý je teraz súčasťou spisu tunajšieho súdu 1Cb/33/2016 - Odpoveď žalobcu na Výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 16.8.2013 (ďalej len „Odpoveď na výzvu na úhradu dlžnej sumy“), ktorou žalobca dáva žalovanému súhlas, aby „zadržaná časť ceny diela v sume 69.263,65 eur“ bola Financujúcou bankou uvoľnená za účelom úhrady nákladov na odstránenie vád a nedorobkov diela...“. V zmysle § 39 Občianskeho zákonníka: „Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.“ Žalobca citoval v odvolaní §

114 ods. 1 ZKR. Návrhom podaným na Okresný súd v Nitre dňa 10.6.2013 žalobca ako navrhovateľ navrhol, aby súd povolil jeho reštrukturalizáciu a aby poveril vypracovaním reštrukturalizačného posudku správcu JUDr. Richarda Schwarza, ktorý dňa 3.6.2013 vyhotovil reštrukturalizačný posudok, v ktorom reštrukturalizáciu odporučil. Súd uznesením zo dňa 25.6.2013 č.k. 31R/3/2013-123 začal reštrukturalizačné konanie dlžníka. Uznesenie bolo zverejnené v OV SR č. 126/2013 dňa 2.7.2013 a nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 3.7.2013. Súd uznesením zo dňa 19.7.2013 č.k. 31R/3/2013-129 povolil reštrukturalizáciu dlžníka a ustanovil správcu JUDr. Richarda Schwarza. Uznesenie bolo zverejnené v OV SR č. 144/2013 dňa 29.7.2013 a dňom 30.7.2013 sa považuje za zverejnené. Dňom zverejnenia uznesenia o povolení reštrukturalizácie sa začala reštrukturalizácia dlžníka. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30.7.2013. Lehota na prihlasovanie pohľadávok uplynula dňom 29.8.2013. „Pohľadávku v sume 65.230,78 eur si žalovaný nemohol započítať voči pohľadávke žalobcu, nakoľko mu v tom bránilo začaté reštrukturalizačné konanie a to v zmysle ustanovenia § 114 ods. 1 ZKR písmeno f). Právny úkon žalovaného spočívajúci v započítaní svojej pohľadávky voči pohľadávke žalobcu v sume 65.230,78 eur je neplatný v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 114 ods. 1 ZKR písmeno f).“ „Pre prípad, že sa žalovaný bráni v tomto konaní tým, že sa riadil pokynom žalobcu, vyplývajúceho z Odpovede žalobcu na výzvu na úhradu dlžnej sumy, ktorou žalobca dáva žalovanému súhlas, aby “zadržaná časť ceny diela v sume 69.263,65 eur” bola Financujúcou bankou uvoľnená za účelom úhrady nákladov na odstránenie vád a nedorobkov diela, ...”, danie takého pokynu žalobcu je neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 114 ods. 1 ZKR písmeno a).“

16. Odvolateľ citoval v odvolaní § 120 ods. 1 ZKR, § 46 ods. 1 ZKR a zvýraznil, že úrok z omeškania bol zmluvne dohodnutý, a to v čl. IX. bod 9.2 zmluvy o dielo, úrok z omeškania je 0,05% z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Z faktúr, z ktorých si v zmysle čl. VI. bod 6.8. a nasl. Zmluvy o dielo uplatnil žalovaný zádržné 10%, mal žalovaný žalobcovi zaplatiť tak, že 7,5% mal zaplatiť do 30.1.2013 (t.j. do 21 dní odo dňa kolaudácie diela a uvedení diela do trvalej prevádzky, t.j. odo dňa 9.1.2013) a 2,5% mal pôvodne zaplatiť do 9.1.2015 (t.j. do 24 mesiacov odo dňa kolaudácie diela a uvedení diela do trvalej prevádzky, t.j. odo dňa 9.1.2013), avšak v zmysle § 46 ods. 1 ZKR mal zaplatiť (sú splatné) dňom vyhlásenia konkurzu, t.j. dňa 8.1.2014. Správca JUDr. Richard Schwarz svojim podaním doručeným súdu dňa 10.12.2013 požiadal súd o vyhlásenie konkurzu. Súd uznesením zo dňa 23.12.2013 č.k. 31R/3/2013-214 zastavil reštrukturalizačné konanie dlžníka, začal konkurzné konanie na dlžníka, vyhlásil konkurz na dlžníka a ustanovil správcu Ing. Jozefa Kulicha. Uznesenie bolo zverejnené v OV SR č. 3/2014 dňa 7.1.2014 a dňom 8.1.2014 sa považuje za zverejnené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 8.1.2014. Ak mal žalovaný pohľadávku voči žalobcovi v sume 65.230,78 Eur, pre uplatnenie svojich práv si mal túto pohľadávku prihlásiť do reštrukturalizácie dlžníka - žalobcu. Žalovaný si do reštrukturalizácie žalobcu svoju pohľadávku voči žalobcovi riadne a včas neprihlásil. „Podľa tvrdení žalovaného, žalobcom žalovaná suma 73.163,65 eur s príslušenstvom predstavuje po odpočítaní sumy 3.900,- eur, ktorú žalovaný uhradil žalobcovi na základe faktúry č. 130014 sumu vo výške 69.263,65,- eur, ktorá je zádržným, dojednaním medzi žalobcom a žalovaným v zmluve o dielo ako 2,5% z ceny diela. Z tvrdení žalovaného v podanom odpore je zrejmé, že žalovaný sumu žalobcovi nezaplatil. Ďalej je z podaného odporu zrejmé, že žalovaný má za to, že táto jeho pohľadávka zanikla započítaním. V našom vyjadrení sme preukázali, že započítanie je neplatným právnym úkonom v dôsledku povolenia reštrukturalizácie žalobcu a v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom tak, ako sme podrobne rozviedli vyššie. Z toho dôvodu máme za to, že žaloba bola podaná dôvodne. Zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z.z. vyplýva, že dlžník úpadcu (v tomto prípade žalovaný) má povinnosť svoj dlh voči úpadcovi zaplatiť do konkurznej podstaty (splatnosť takejto pohľadávky sa riadi ustanovením § 46 ods. 1 ZKR) a (pomerného) zaplataenia svojej pohľadávky sa domáhať na základe ustanovení konkurzného práva (ZKR) prihlášením pohľadávky do reštrukturalizácie, resp. do konkurzu.“ „Z faktúry č. 120044 si žalovaný uplatnil zádržné 10% v sume 9.140,86 eur, ktoré mal žalovaný žalobcovi zaplatiť tak, že 7,5%, t.j. sumu 6.855,64 eur mal zaplatiť do 30.1.2013 a 2,5%, t.j. sumu 2.285,21 eur mal zaplatiť v zmysle § 46 ods. 1 ZKR dňom vyhlásenia konkurzu, t.j. dňa 8.1.2014. Z faktúry č. 120045 si žalovaný uplatnil zádržné 10% v sume 11.000.- eur, ktoré mal žalovaný žalobcovi zaplatiť tak, že 7,5%, t.j. sumu 8.250.- eur mal zaplatiť do 30.1.2013 a 2,5%, t.j. sumu 2.750.- eur mal zaplatiť v zmysle § 46 ods. 1 ZKR dňom vyhlásenia konkurzu, t.j. dňa 8.1.2014. Z faktúry č. 120071 si žalovaný uplatnil zádržné 10% v sume 8.105,36 eur, ktoré mal žalovaný žalobcovi zaplatiť tak, že 7,5%, t.j. sumu 6.079,02 eur mal zaplatiť do 30.1.2013 a 2,5%, t.j. sumu 2.026,34 eur mal zaplatiť v zmysle § 46 ods. 1 ZKR dňom vyhlásenia konkurzu, t.j. dňa 8.1.2014. Zvyšnú nezaplatenú sumu 13.259,48 eur mal zaplatiť v lehote splatnosti faktúry, t.j. do 24.12.2012. Z

faktúry č. 130010 si žalovaný nemohol uplatniť žiadne zádržné, nakoľko bola vystavená až po kolaudácii diela a uvedení diela do trvalej prevádzky a nezaplatenú sumu 27.757,94 eur mal zaplatiť v lehote splatnosti faktúry, t.j. do 8.3.2013. Z faktúry č. 130010 si žalovaný nemohol uplatniť žiadne zádržné, nakoľko bola vystavená až po kolaudácii diela a uvedení diela do trvalej prevádzky a nezaplatenú sumu 27.757,94 eur mal zaplatiť v lehote splatnosti faktúry, t.j. do 8.3.2013. Z faktúry č. 130014 si žalovaný nemohol uplatniť žiadne zádržné, nakoľko bola vystavená až po kolaudácii diela a uvedení diela do trvalej prevádzky a nezaplatenú sumu 3.900,01 eur mal zaplatiť v lehote splatnosti faktúry, t.j. do 15.4.2013, pričom preukázal v podanom odpore, že zaplatil dňa 22.7.2013 sumu 900.- eur a dňa 30.7.2013 sumu 3000.- eur. Žalobca má nárok na zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 3900.- eur vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 16.4.2013 do 22.7.2013 a zo sumy 3000.- eur vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 16.4.2013 do 30.7.2013.“ Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie prvoinštančného súdu tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť do 3 (troch) dní od právoplatnosti rozsudku žalobcovi na „číslo účtu žalobcu: SKXX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v U. H., a.s. sumu vo výške 69.263,65 EUR (slovom: šesťdesiatdeväťtisícdvostonošesťdesiattri eur a šesťdesiatpäť eurocentov) a zaplatiť úroky z omeškania zo sumy:

- 6.855,64 EUR vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 31.1.2013 do zaplatenia.
- 2.285,21 EUR vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 9.1.2014 do zaplatenia.
- 8.250.- EUR vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 31.1.2013 do zaplatenia.
- 2.750.- EUR vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 9.1.2014 do zaplatenia.
- 6.079,02 EUR vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 31.1.2013 do zaplatenia.
- 2.026,34 EUR vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 9.1.2014 do zaplatenia.
- 13.259,48 EUR vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 25.12.2012 do zaplatenia.
- 27.757,94 EUR vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 9.3.2013 do zaplatenia.
- 3900.- eur vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 16.4.2013 do 22.7.2013 a zo sumy 3000.- eur vo výške 0,05% za každý deň omeškania od 16.4.2013 do 30.7.2013 a nahradiť trovy konania, vrátane trov právneho zastúpenia, na číslo účtu právneho zástupcu žalobcu: SKXX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v G., a.s.“

17. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý považoval odvolanie proti napadnutému rozsudku za nedôvodné a rozsudok okresného súdu za zákonný a správny. Mal za to žalovaný, že napadnutý rozsudok nie je postihnutý žiadnou vadou, ktorá by predstavovala odvolací dôvod tvrdený žalobcom v odvolaní, prvostupňový súd vec správne právne posúdil, napadnutý rozsudok obsahuje riadne presvedčivé odôvodnenie. Odvolanie žalobcu je podľa žalovaného zmatečné, žalobca v odvolaní neuvádzal, v čom konkrétne malo alebo má spočívať nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom, len všeobecne konštatuje nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom a následne doslovne prepisuje vyjadrenie predložené v konaní pred prvostupňovým súdom dňa 08.12.2017. Poukázal žalovaný na § 363 CSP, vo väzbe na § 365 CSP a zdôraznil, že nestačí formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je potrebné ho identifikovať v takom konkrétnom pochybení, v ktorom vidí naplnenie odvolacieho dôvodu. Prvostupňový súd na základe rozsiahleho dokazovania dostatočne a správne zistil skutkový stav, ktorý dôsledne vyhodnotil. Prvostupňový súd správne, podľa žalovaného, vec posúdil, keď žalobu vyhodnotil ako nedôvodnú a z vykonaných dôkazov ustálil jednoznačné preukázanie skutočností tvrdených žalovaným, že žiadna pohľadávka žalobcu voči žalovanému neexistovala. Podľa žalovaného bola celkom bez právneho významu argumentácia žalobcu, obsiahnutá v odvolaní a doslovne aj v jeho vyjadrení pred okresným súdom o nemožnosti započítania pohľadávok v reštrukturalizácii, resp. v konkurze. K uzatvoreniu Dohody o urovaní došlo dňa 18.04.2013, účinky reštrukturalizačného konania nastali až dňa 03.07.2013. Argumentáciu žalobcu o nemožnosti započítania podľa § 114 ods. 1 písm. f) ZKR a povinnosti žalovaného prihlásiť svoje pohľadávky do reštrukturalizácie, resp. konkurzu vedeného na majetok úpadcu, možno považovať za nesprávnu, ktorá v žiadnom prípade nemôže obstať. Zdôraznil žalovaný, že v odvolaní bol použitý doslovný prepis vyjadrenia žalobcu predloženého v konaní pred okresným súdom dňa 08.12.2017 bez uvedenia toho, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom. Zdôraznil, že úpadca ako podnikateľský subjekt bol a je povinný viesť účtovníctvo v rozsahu spôsobom ustanoveným zákonom č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov, v konaní pred prvostupňovým súdom bolo preukázané, že medzi úpadcom a žalovaným došlo dňa 18.04.2013 k uzatvoreniu dohody o urovaní a úpadca ako podnikateľský subjekt, účtujúci v sústave podvojného účtovníctva bol povinný tento právny úkon, jeho dôsledky na stav pohľadávok a záväzkov úpadcu v účtovnej evidencii zaevidovať. To, že tak úpadca neučinil, nemôže byť na ťarchu žalovaného a nemôže byť dôkazom existencie akejkoľvek pohľadávky úpadcu voči žalovanému. Absolútne bez právneho významu podľa žalovaného

bola argumentácia spojená s poukazom na trestný spis, z ktorého malo vyplývať, že suma, ktorej zaplatenie si žalobca uplatňuje, nebola žalovaným žalobcovi uhradená, že žalovaný nebol poškodenou osobou v trestnej veci vedenej proti štatutárnym zástupcom úpadcu. Ako žalovaný poukázal na svoju výpoveď v prvoinštančnom konaní, poškodený v trestnej veci nebol, nakoľko si neuplatňoval v trestnom konaní nárok na náhradu škody. Vzájomné pohľadávky vznikli pred začatím trestného konania. K neplatnosti započítania vzájomných pohľadávok úpadcu a žalovaného, vo väzbe na výzvu zo dňa 15.07.2013, pre rozpor tejto Dohody o započítaní so zákonom žalovaný uviedol, že výzvou na úhradu dlžnej sumy vyzval žalovaný úpadcu na úhradu 65.230,78 Eur v lehote 14 dní od jej doručenia, t.j. do 29.07.2013, ktorá predstavovala náhradu nákladov, ktoré musel žalovaný ako objednávateľ vynaložiť na odstraňovanie väd a nedorobkov diela počas plynutia záručnej doby. Na túto výzvu štatutárny zástupca úpadcu dňa 16.08.2013 odpovedal, vyslovil súhlas so započítaním pohľadávky žalovaného voči úpadcovi s pohľadávkou úpadcu voči žalovanému na úhradu tzv. zádržného zo zmluvy o dielo. Týmto úkonom došlo k dvojstrannému započítaniu vzájomných pohľadávok dohodou medzi úpadcom a žalovaným, reštrukturalizačné konanie úpadcu bolo začaté dňa 03.07.2013, pohľadávka žalovaného uplatnená výzvou zo dňa 15.07.2013 nie je pohľadávkou vzniknutou pred začatím reštrukturalizačného konania a nevzťahuje sa na ňu obmedzenie podľa § 114 ods. 1 písm. f) ZKR. Navyiac, keď v konaní pred okresným súdom bolo preukázané, že k započítaniu došlo dohodou ako dvojstranným právnym úkonom podľa § 365 Obchodného zákonníka. Žalobca tiež, podľa žalovaného, opomenul skutočnosť, že v prípade, ak dlžník urobí právny úkon, ktorý podlieha súhlasu správcu bez súhlasu správcu, zákon takýto prípad nepostihuje neplatnosťou právneho úkonu, ide vždy o právny úkon platný. Úplne nesprávna bola podľa žalovaného aj žalobcova argumentácia spojená s odkazom na § 120 ods. 1 ZKR a § 46 ods. 1 ZKR, keďže ich aplikácia je na tento prípad vylúčená. V čase vyhlásenia konkurzu, na majetok úpadcu, nemali úpadca a žalovaný žiadne vzájomné pohľadávky, nakoľko všetky ich vzájomné pohľadávky zanikli pred vyhlásením konkurzu. Nesúhlasil žalovaný so záverom žalobcu, že žalovaný nebol oprávnený uplatniť si zádržné z faktúr č. 130010 a č. 130014, pretože tieto boli vystavené až po kolaudácii diela a jeho uvedení do trvalej prevádzky. Prvostupňový súd, podľa žalovaného, postupoval správne a zákonne, keď žalobu žalobcu zamietol.

18. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca (č.l. 233 spisu). Žalobca mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci z dôvodov, ktoré uviedol v odvolaní. Nesprávne právne posúdenie videl v tom, že prvoinštančný súd v konaní vôbec neskúmal ani platnosť ani účinnosť úkonu, ktorým došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok medzi žalovaným a úpadcom. Posúdenie týchto skutočností považoval žalobca za tak zásadné, že bolo nutné ako dôvody odvolania opätovne uviesť právne a skutkové okolnosti totožné so znením vyjadrenia zo dňa 8.12.2017, nakoľko tieto podstatné skutočnosti s poukazom najmä na § 114 ods. 1 písm. f) ZKR prvoinštančný súd vôbec nevzal do úvahy, pričom sa nimi nezaoberal ani v odôvodnení svojho rozsudku. V tom videl žalobca nesprávne právne posúdenie prvoinštančného súdu. Poukázal na skutočnosť, že z Dohody o započítaní zo dňa 18.4.2013, článok II. bod 2 jednoznačne vyplýva, že žalovaný má povinnosť zaplatiť úpadcovi sumu vo výške 80.894,04 Eur. „K čiastočnej úhrade došlo, a to tak, že dňa 22.7.2013 zaplatil žalovaný žalobcovi sumu 900.- eur a dňa 30.7.2013 zaplatil žalovaný žalobcovi sumu 3000.- eur. Vo zvyšku k úhrade už nedošlo a Okresný súd v Nitre uznesením zo dňa 25.6.2013 č.k. 31R/3/2013-123 začal reštrukturalizačné konanie dlžníka. Uznesenie bolo zverejnené v OV SR č. 126/2013 dňa 2.7.2013 a nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 3.7.2013. K (ďalšiemu) započítaciemu úkonu, ktorý žalovaný datuje k dátumu 16.8.2013 (údajný súhlas žalobcu listom zo dňa 16.8.2013, ktorým mal úpadca určiť žalovanému, aby tieto finančné prostriedky boli započítané na úhradu nákladov žalovaného spojených s dokončením diela a odstránením väd a nedorobkov ...), ktorý predpokladala Dohoda o započítaní zo dňa 18.4.2013, článok II bod 3 preto už platne a účinne nemohlo dôjsť pre rozpor s ustanovením § 114 ods. 1 písmeno f) Zákona o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z.z., v znení platnom v čase začatia reštrukturalizačného konania, teda ku dňu 3.7.2013.“

19. Vo vyjadrení žalobca uviedol, že rozporuje právny názor žalovaného, že § 114 ods. 1 písm. f) ZKR sa má vzťahovať výlučne na jednostranné zápočty veriteľov dlžníka. Z predmetného ustanovenia žiadnym spôsobom nevyplýva, že by sa zákaz započítania vzťahoval výlučne na jednostranné právne úkony. Trval na tom, že k započítaniu žalovanej sumy nedošlo na základe Dohody o započítaní zo dňa 18.4.2013. Práve naopak, „Dohoda o započítaní zo dňa 18.4.2013 jednoznačne preukazuje, že pohľadávka žalovaného voči úpadcovi vo výške 80.894,04 eur ku dňu 18.4.2013 existovala a článok II bod 2 Dohody o započítaní zo dňa 18.4.2013 jednoznačne určuje, kedy a za akých okolností má byť úpadcovi uhradená. Avšak k následnému započítaniu podľa Dohody o započítaní zo dňa 18.4.2013,

článok II bod 3 už nemohlo platne a účinne dôjsť pre začatú reštrukturalizáciu.“ Nestotožnil sa so žalovaným, že v danom prípade nemožno aplikovať § 120 ods. 1 a § 46 ods. 1 ZKR. Tieto ustanovenia je potrebné, podľa žalobcu, na reštrukturalizáciu, resp. konkurz na úpadcu, ktorého správcom je žalobca, jednoznačne aplikovať. Žaloba bola podaná dôvodne a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie prvoinštančného súdu tak, že žalobe v plno rozsahu vyhovie.

20. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (č.l. 242 spisu). Žalovaný v celom rozsahu zotrval na vyjadrení k odvolaniu žalobcu proti prvostupňovému rozsudku zo dňa 17.02.2019, prvostupňový rozsudok považoval za vecne a právne správny v celom rozsahu. Ani vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného neodstránilo zmätočnosť odvolania žalobcu proti prvostupňovému rozsudku. Žalovaný v žiadnom prípade nemôže súhlasiť s tvrdením žalobcu o tom, že žalobca v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku jednoznačne uviedol vadu prvostupňového rozsudku spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci prvostupňovým súdom. Súčasne žalovaný uvádza, že má jednoznačne za to, že prvostupňový rozsudok nie je v žiadnom prípade a ohľade postihnutý žalobcom uvádzanou vadou nesprávneho právneho posúdenia veci. „Žalovaný zdôrazňuje a poukazuje na nepravdivé tvrdenia žalobcu o tom, že „z Dohody o započítaní zo dňa 18.04.2013, článok II bod 2 jednoznačne vyplýva, že žalovaný má povinnosť zaplatiť úpadcovi sumu vo výške 80.894,04 EUR, pričom k čiastočnej úhrade došlo, a to tak, že dňa 22.07.2013 zaplatil žalovaný žalobcovi sumu 900,- EUR a dňa 20.07.2013 zaplatil žalovaný žalobcovi sumu 3.000,- EUR; vo zvyšku k úhrade už nedošlo“. Takéto tvrdenie žalobcu je v príkrom rozpore so skutočnosťou. Z Dohody o urovnaní (a nie Dohody o započítaní, ako ju nesprávne nazýva žalobca) zo dňa 18.04.2013 vznikla povinnosť žalovaného uhradiť žalobcovi sumu 40.000,- EUR najneskôr do 20.04.2013 (ktorú sumu žalovaný žalobcovi uhradil a táto skutočnosť nebola a nie je medzi stranami sporná), a sumu 40.894,04 EUR, a to do 3 pracovných dní po podpise protokolu o prevzatí prác na odstraňovaní väd a nedorobkov diela, ktoré sú špecifikované v prílohe Dohody o urovnaní (ktorú sumu žalovaný žalobcovi uhradil napriek tomu, že žalovaný vady a nedorobky diela nikdy neodstránil a táto skutočnosť nebola a nie je medzi stranami sporná). Žalovaný na tieto skutočnosti poukazoval vo svojom vyjadrení predloženom v konaní pred prvostupňovým súdom zo dňa 29.11.2016 a žalobca tieto skutočnosti žiadnym spôsobom nerozporoval, ani neuhradenie sumy 80.894,04 EUR žiadnym spôsobom nerozporoval. Na túto, avšak z hľadiska odvolacieho konania podľa názoru žalovaného nepodstatnú skutočnosť, žalobca prvýkrát poukazuje až vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu proti prvostupňovému rozsudku, čo je v rozpore s § 365 ods. 3 a § 366 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení zákona č. 87/2017 Z.z. a zákona č. 350/2018 Z.z. (ďalej len „CSP“). Rovnako tak v tejto súvislosti žalovaný poukazuje na to, že žalobca vysporiadanie všetkých práv a povinností vyplývajúcich z ich vzťahu vyplývajúceho zo zmluvy o dielo a Dohody o urovnaní (článok II, bod 4 Dohody o urovnaní zo dňa 18.04.2013) žiadnym spôsobom v konaní pred prvostupňovým súdom nespochybňoval a netvrdil a nepreukazoval žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali, že žalovaný by si svoje povinnosti z Dohody o urovnaní zo dňa 18.04.2013 nemal splniť (žalovaný si ich splnil).“ Žalovaný svoje povinnosti z Dohody o urovnaní zo dňa 18.04.2013 splnil v celom rozsahu a ako na to poukazoval v konaní pred prvostupňovým súdom v písomnom vyjadrení zo dňa 29.11.2016, trval na tom, že žalobca procesne účinným spôsobom nespochybnil rozhodujúce skutkové tvrdenia žalovaného o tom, že žalovaný splnil všetky svoje povinnosti z Dohody o urovnaní zo dňa 18.04.2013 a už vôbec nepredložil dôkazy na preukázanie svojich prípadných tvrdení, resp. prípadných popretí skutkových tvrdení žalobcu. Citoval § 151 ods. 1, 2 CSP. Vo vzťahu k ďalším tvrdeniam žalobcu o neplatnosti, resp. neúčinnosti ďalšieho započítacieho úkonu zo dňa 16.08.2013, žalovaný uviedol, že sa v celom rozsahu pridŕžiava a zotráva na svojich tvrdeniach predložených v konaní pred prvostupňovým súdom i vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Žalovaný zdôraznil, že tvrdenie žalobcu o tom, že na prípad započítacieho úkonu zo dňa 16.08.2013 sa má vzťahovať § 114 ods. 1 písm. f) ZKR je nesprávne, a to z nasledovných dôvodov:

„(1) pohľadávka žalovaného uplatnená výzvou zo dňa 15.07.2013 nie je pohľadávkou vzniknutou pred začatím reštrukturalizačného konania (nejde o pohľadávku uplatňovanú prihláškou v reštrukturalizačnom konaní), keďže vznikla a stala sa splatnou až po začatí reštrukturalizačného konania.

(2) nejde o pohľadávku žalobcu voči žalovanému v sume 80.894.04 EUR podľa Dohody o urovnaní zo dňa 18.04.2013, keďže všetky vzájomné pohľadávky vzniknuté do uzatvorenia Dohody o urovnaní boli medzi žalobcom a žalovaným vysporiadané, ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporná (žalovaným uhradené v celom rozsahu),

(3) žalovaný napriek tomu, že dlžník (úpadca) nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce z Dohody o urovnaní zo dňa 18.04.2013 (neodstránil vady a nedorobky), sumu 80.894,04 EUR v celom rozsahu uhradil,

pričom túto skutočnosť žalobca v konaní pred prvostupňovým súdom nerozporoval; bol to práve dlžník (úpadca), ktorý svoje povinnosti neplnil riadne a včas a nie žalovaný, ako nesprávne tvrdí žalobca, (4) žalovaný si voči dlžníkovi (úpadcovi) v súlade so zmluvou o dielo a dohodou o urovnaní uplatnil náhradu nákladov, ktoré musel vynaložiť na odstránenie väd a nedorobkov diela, ktoré dlžník (úpadca) neodstránil, hoci na to bol povinný, čo napokon žalobca v konaní nespochybnil a nespochybňuje, a teda ide o nespornú skutočnosť, avšak táto pohľadávka vznikla až po začatí reštrukturalizačného konania, (5) k započítaciemu úkonu došlo dohodou medzi žalovaným a úpadcom ako dvojstranným právnym úkonom (výzva žalovaného na úhradu a súhlas úpadcu so započítaním), pričom v zmysle ZKR sa akýkoľvek zákaz či obmedzenie na takýto spôsob započítania (započítanie dohodou), a teda ani § 114 ods. 1 písm. f) nevzťahuje.

(6) nešlo o jednostranné započítanie pohľadávok (čo nakoniec nebolo medzi žalobcom a žalovaným sporné, keďže túto skutočnosť žalobca v konaní pred prvostupňovým súdom žiadnym spôsobom nerozporoval),

(7) ani po začatí reštrukturalizačného konania nie sú vylúčené právne úkony započítania, keďže ZKR v ustanovení § 114 ods. 1 písm. f) ustanovuje zákaz započítania len na pohľadávky, ktoré sa v reštrukturalizácii uplatňujú prihláškou (o čo v tomto prípade nešlo, keďže pohľadávka žalovaného vznikla voči žalobcovi až po začatí reštrukturalizačného konania),

(8) nie je možné započítací úkon (dohodu) medzi Žalobcom a žalovaným považovať za neplatný či neúčinný právny úkon pre žalobcom tvrdý rozpor s § 114 ods. 1 písm. a) ZKR, pretože aj v prípade, ak dlžník (úpadca) urobí právny úkon, ktorý podlieha podľa ZKR súhlasu správcu, bez súhlasu správcu, ZKR takýto úkon nepostihuje neplatnosťou, ide o právny úkon platný a účinný,

(9) bežné právne úkony sú vymedzené v § 10 ZKR pričom je jednoznačné, že dohoda o započítaní nespĺňa negatívne vymedzenie bežných právnych úkonov (§10 ods. 3 ZKR a podľa názoru žalovaného nespĺňa ani pozitívne vymedzenie (§ 10 ods. 1 ZKR).

(10) § 46 ods. 1 a § 120 ods. 1 ZKR v súvislosti s tvrdením žalobcu o splatnosti zádržného v zmysle zmluvy o dielo zo dňa 14.04.2012 ku dňu vyhlásenia konkurzu a povinnosti prihlásenia pohľadávok do konkurzu je bez akéhokoľvek právneho významu, keďže žalovaný ku dňu vyhlásenia konkurzu už žiadnu pohľadávku neevidoval, a ku dňu začatia reštrukturalizačného konania ešte neevidoval (keďže vznikla až po začatí reštrukturalizačného konania).“ Tvrdenia žalobcu považoval žalovaný za účelové, nemajúce oporu v skutkovom stave ani vykonanom dokazovaní, a dokonca ani nie sú v súlade s právnym stavom a právnou úpravou sa na právny vzťah žalovaného a dlžníka (úpadcu) vzťahujúcou. V ostatných skutočnostiach sa žalovaný v celom rozsahu pridrižoval svojej argumentácii a skutočností uvádzaných vo vyjadrení žalovaného k odvolaniu žalobcu proti prvostupňovému rozsudku a prvostupňový rozsudok považoval za vecne a právne správny a zákonný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania.

21. Vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu bolo podaním okresného súdu Ružomberok zo dňa 13.05.2019 doručené žalobcovi dňa 13.05.2019, ktorý sa k momentu rozhodovania odvolacieho súdu už nevyjadril.

22. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie má základné náležitosti (§ 363 CSP), bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), toto odvolanie prejednal v rozsahu podľa § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP, s verejným vyhlásením rozsudku napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie.

23. Podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

24. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

25. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

26. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

27. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

28. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobcom. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

29. Podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

30. Na tomto mieste vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu, považuje odvolací súd za podstatné uviesť, že preskúmaním napadnutého rozsudku nezistil, že by jeho odôvodnenie nezodpovedalo právnej úprave v § 220 CSP. Podľa záverov zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R/2016 „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu a vyššie uvedeného stanoviska. Vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať podľa odvolacieho súdu za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni (napr. uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1V Cdo/2/2017 z 19. apríla 2017). Uvedené primerane platí aj pre odvolacie konanie.

31. V danom prípade odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety Stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade, tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Niet pochýb ani o tom, že len subjektívny názor strany sporu o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia nezakladá nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, avšak to až do toho momentu, kým namietaný postup súdu nedosiahne takú intenzitu, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie a ani o prekvapivé rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa odvolateľ nestotožňuje. Polemizovanie - nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne

dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania.

33. K námietke žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že pod vecou je potrebné rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu alebo aplikoval nesprávnu právnu normu alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (obdobne viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 121, 122, 123/2016 z 23. júna 2016). V danom prípade odvolací nezistil, že by napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okresný súd vo vzťahu k posúdeniu uplatneného nároku žalobcu, na vo veci dostatočne zistený a uzavretý skutkový stav, ktorým je aj odvolací súd viazaný, správne aplikoval a interpretoval právne normy, citované v odôvodnení napadnutého rozsudku a pokiaľ dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, tak sa s týmito závermi a dôvodmi prijatia týchto záverov tak, ako dostatočne vysvetlil okresný súd v napadnutom rozsudku, odvolací súd stotožnil. V podrobnostiach, preto odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP).

34. V podanom odvolaní žalobca zotrval na argumentácii použitej pred súdom prvej stupňa a mal za to, že závery okresného súdu sú nesprávne, pričom poukázal na úpravu ZKR a vyčítal okresnému súdu, že okresný súd neskúmal ani platnosť a ani účinnosť úkonu, ktorým došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok medzi sporovými stranami. Zdôraznil v odvolaní, že právny úkon žalovaného spočívajúci v započítaní jeho pohľadávky voči pohľadávke žalobcu je neplatný pre rozpor so zákonom v zmysle § 114 ods. 1 písm. f) ZKR. V súvislosti s touto argumentáciou žalovaného sa oboznámil odvolací súd s dôvodmi napadnutého rozsudku okresného súdu. Po vykonaní odvolacieho prieskumu sa s týmito závermi okresného súdu stotožnil, keďže ich považoval za vecne správne. Nosné pre odvolací súd boli skutkové zistenia okresného súdu, ktoré následne boli správne okresným súdom vyhodnotené tak v skutkovej ako i právnej rovine. Je zrejmé, že sporové strany medzi sebou dňa 18.04.2013 uzavreli Dohodu o urovaní, z ktorej správne okresný súd zistil, že „...v zmysle čl. II ods. 1 z obsahu dohody o urovaní vyplýva, že podpisom tejto dohody sa proti pohľadávke zhotoviteľa voči objednávateľovi na zaplatenie ceny navyiac prác vykonaných na dielo vo výške 120.000,- euro (článok I bod 5 písm. a) tejto dohody) započítava pohľadávka objednávateľa voči zhotoviteľovi na zaplatenie ceny plnenia poskytnutej objednávateľom zhotoviteľovi počas vykonávania diela v celkovej výške 24.105,95 Eur (článok I bod 5 písm. b) tejto dohody), ako aj pohľadávka objednávateľa voči zhotoviteľovi na zaplatenie/vrátenie zálohy na cenu diela vo výške 15.000,- euro (článok I bod 5 písm. c) tejto dohody), t.j. pohľadávka objednávateľa voči zhotoviteľovi vo výške 39.105,95 euro“ (č.l. 210 spisu). Nemožno zo strany odvolacieho súdu nesúhlasiť ani so závermi okresného súdu vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania tak, ako boli konštatované v bode 73. napadnutého rozsudku. Vecne správne, teda okresný súd, primárne pri vyhodnení dôkaznej situácie vychádzal z Dohody o urovaní zo dňa 18.04.2013, ktorej znenie však v odvolaní žalobcu nenašlo odzrkadlenie, a to ani v skutkovej, ani v právnej rovine, napriek tomu, že bolo zrejmé, že Dohoda o urovaní, ktorá bola uzavretá dňa 18.04.2013, bola platná a účinná. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že jej neplatnosť nebola osobitne namietaná žalobcom v relevantnom štádiu konania. Bolo teda na mieste, aby v rámci uplatneného nároku žalobca sa po skutkovej a právnej stránke vysporiadal s uvedenou Dohodou o urovaní zo dňa 18.04.2013. Ak okresný súd za situácie, kedy žalovaný s poukazom na predmetný listinný dôkaz v rovine svojej dôkaznej povinnosti preukázal, že nárok žalobcu nie je dôvodný, tak žalobca, podľa zistení mal okresným súdom vytvorený dostatočný priestor na to, aby v prípade pochybností alebo nesúhlasu s Dohodou o urovaní zo dňa 18.04.2013 produkoval argumentáciu, ako i dôkazy, ktorými by zvrátil dôsledky predmetnej dohody. Len samotné uvedenie v odvolaní, že „...právna zástupkyňa nahliadnutím do spisu 1T/105/2015 zistila, že z tohto trestného spisu nevyplývajú dôkazy, nasvedčujúce tomu, že žalovaná suma bola žalovaným zaplatená, okrem sumy 3.900,- Eur, ktorú žalovaný uhradil žalobcovi na základe faktúry č. 130014, čo bolo preukázané v konaní 1Cb/33/2016. Z trestného spisu právna zástupkyňa žalobcu zistila, že medzi žalobcom a žalovaným bola podpísaná Dohoda o urovaní zo dňa 18.4.2013, pričom z článku II, bod 4 a bod 5 tejto dohody vyplýva, že žalobca a žalovaný medzi sebou už nemajú žiadne pohľadávky. Zároveň z trestného spisu nevyplýva skutočnosť, že poškodenou osobou v tejto trestnej veci je žalovaný“ (č.l. 217 rub, 218 spisu), nebolo potom spôsobilé vytvoriť pre odvolací súd dostatočný priestor na odklon od záverov okresného súdu, s ktorými sa odvolací súd cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP stotožnil. Nebolo možné, podľa odvolacieho súdu, na vyvrátenie skutočností vyplývajúcich z Dohody o urovaní zo dňa

18.04.2013, vo väzbe na ostatné skutkové okolnosti, vzhľadom na dôkaznú silu listinného dôkazu - dohody, považovať ako dostatočný dôkaz len samotnú výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 15.07.2013, na ktorú žalobca poukazoval v odvolaní, keďže samotná výzva, bez ďalšieho, nepredstavovala dôkaz spôsobilý vyvrátiť platnosť a účinnosť Dohody o urovaní. V tomto smere odvolací súd odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP. Ak okresný súd bližšie, vzhľadom na tieto skutočnosti, už nevyhodnocoval § 114 ods. 1 písm. f) ZKR, za situácie, že bola preukázaná platná a účinná Dohoda o urovaní, ktorej bod II. bod 2, konštatoval zostatok dlžnej pohľadávky zhotoviteľa voči objednávateľovi na zaplatenie ceny navyše prác vykonaných na diele, zostatok faktúry č. 130014 po vykonanom vzájomnom zápočte, ktorý má predstavovať sumu 80.894,04 Eur, pričom bol dohodnutý spôsob úhrady a bod II.3 Dohody o urovaní sa opäť týkal zvyšku faktúry č. 130014 a podľa bodu II.4. Dohody o urovaní „zhotoviteľ vyhlasuje a podpisom tejto dohody potvrdzuje, že uhradením zostatku dlžnej sumy vo výške 80.894,04 Eur podľa článku II. bod 2 resp. bod 3. tejto dohody nemá/neeviduje voči Objednávateľovi žiadne ďalšie peňažné ani nepeňažné pohľadávky, ani akékoľvek iné nároky z titulu navyše práv ani akýchkoľvek iných prác a činností vykonaných Zhotoviteľom na Diele alebo v súvislosti so zhotovením Diela, alebo ktoré by mohli mať svoj pôvod/základ v akýchkoľvek prácach alebo činnostiach vykonaných Zhotoviteľom na Diele a všetky takéto nároky považuje za vysporiadané“, a tiež nemožno podľa odvolacieho súdu odhliadnuť ani od zmluvného dojednania bodu II.5. Dohody o urovaní zo dňa 18.04.2013, v zmysle ktorého „Objednávateľ vyhlasuje, že podpisom tejto dohody nemá/neeviduje voči Zhotoviteľovi žiadne ďalšie peňažné ani nepeňažné pohľadávky, ani akékoľvek iné nároky z titulu plnení poskytnutých Objednávateľom Zhotoviteľovi počas zhotovovania Diela a všetky takéto nároky považuje za vysporiadané“, tak takýto postup a na základe neho prijaté závery boli odvolacím súdom vyhodnotené ako vecne správne cez úpravu § 387 ods. 1, 2 CSP.

35. Odvolací súd len pre úplnosť a na dotvrdenie správnosti záverov okresného súdu uvádza, že žalobou uplatnený nárok na úhradu, ktorý žalobca konkretizoval tak, že žalovaný „- na faktúru č. 120044 zaplatil sumu vo výške 100.549,46 Eur a nezaplatil teda sumu vo výške 9.140,86 eur,
- na faktúru č. 120045 zaplatil sumu vo výške 121.000,- Eur a nezaplatil teda sumu vo výške 11.000,- eur,
- na faktúru č. 120071 zaplatil sumu vo výške 75.899,50 Eur a nezaplatil teda sumu vo výške 21.364,84 eur,
- na faktúru č. 130010 zaplatil sumu vo výške 24.387,87 Eur a nezaplatil teda sumu vo výške 27.757,94 eur,
- na faktúru č. 130014 zaplatil sumu vo výške 116.099,99 Eur a nezaplatil teda sumu vo výške 3.900,01 eur“ (č.l. 3 spisu), i z ktorých zistení potom nepochybne vyplývalo, že predmetná Dohoda o urovaní sa jednoznačne vzťahovala i na nároky uplatnené žalobou. Ak nárok z týchto faktúr vyplýval zo zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o dielo, pričom predmetné faktúry boli splatné pred Dohodou o urovaní.

36. Odvolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené „účastníkom konania“, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (k tomu pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia.

37. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higijs c. Francúzsko z 19. februára 1998) [pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 z 26.11.2012]. Uvedené kritériá pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok okresného súdu splnil. K tomuto záveru dospel odvolací súd po jeho preskúmaní, keď z rozsudku bolo zrejmé, že súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril k skutkovým a právnym otázkam relevantným pre rozhodnutie o spore. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku

dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ktoré dôkazy vykonal, ktoré nevykonal a prečo, ako vykonané dôkazy zhodnotil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné je aj odôvodnenie týkajúce sa právneho posúdenia veci, keďže z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný zistený skutkový stav a podľa akej právnej normy bola vec posúdená. V tomto smere je dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, právnych noriem, ale z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplýva, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované a ako sa premietli do samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie (pozri III. ÚS 119/03). To, že sa odvolateľ nestotožnil so skutkovým a právnym hodnotením veci a samotným meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie o spore, bez ďalšieho netvorí vadu procesného postupu súdu a v danom prípade ani inú vadu konania, ktorá by mala za následok vecne nesprávne rozhodnutie vo veci.

38. Odvolateľ teda v podstate vytýka rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že sa nestotožnil s ním predkladaným hodnotením skutkového stavu a právnym názorom a že okresný súd v konečnom dôsledku vychádzal zo záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcu vo vzťahu k jeho nároku, ktorý uplatnil žalobou. Nie je však možné dôvodne vytýkať súdu prvej inštancie, že sa vo svojom rozhodnutí v odôvodnení nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. V rámci celého prvoinštančného konania mal žalobca vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie dôkazov na preukázanie nároku, ktorý bol uplatnený žalobou. To, že v konečnom dôsledku súd prvej inštancie dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena na preukázanie nároku žalobcu a žalobu zamietol, teda, že žalobca v spore neuspel, nie je možné interpretovať ako porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

39. Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého „...dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov.

40. Odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

41. Ak žalobe žalobcu v zamietnutej časti nebolo rozsudkom okresného súdu vyhovie, tak krajský súd sa s týmto rozhodnutím okresného súdu ako s vecne správnym cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP stotožnil, keďže neboli splnené podmienky ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie ani pre jeho zrušenie a vrátenie v tejto časti veci na ďalšie konanie, ktorý záver sa samozrejme vzťahuje i na závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý odvolaním žalobcu osobitne napadnutý nebol.

42. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní bol žalovaný, ktorému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.